

OSUUSMAIDEN SAATTAMINEN KAUPPAVAIHDON PIIRIIN

Virallisessa „Rossija” lehdessä julkaistiin joku päivä sitten tulokset tarkastuksesta, minkä sisäasiain ministeriö suoritti kesällä 1912 kysymyksestä, joka koskee osuusmaiden saattamista kauppavaihdon piiriin, s.o. niiden ostoa ja myyntiä, niiden siirtymistä käsistä toisiin.

Sisäasiain ministeriö oli valinnut tarkastuksen kohteiksi neljä kuvernementtia: Vitebskin, Permin, Stavropolin ja Samaran kuvernementin (Nikolajevskin ujestin). Kuvaavaa on, että tarkastettaviksi *eivät joutuneet* Euroopan-Venäjän isovenäläisen maanviljelys-„keskustan” kuvernementit, joissa maaorjuuden jäljet ovat voimakkaimmin näkyvissä, joissa talonpoikain asema on raskain ja maaorjuuttaja-tilanherrojen harjoittama sorto ankarinta! On selvää, että ministeriö ei halunnut niinkään paljon *tarkastaa* kuin *pettää*, ei niinkään paljon *tutkia* asiaa kuin *vääristellä sitä*.

Sisäasiain ministeriön kokoama ja „Rossija” lehden selostama tilastoaineisto on erikoista siinä suhteessa, että se on hämmästyttävän kehnosti koottua, sekalaista ja primitiivistä: edessämme on venäläisten virkailijain tavanmukaista „virkatyötä”, virkailijain, jotka eivät voi olla pilaamatta yksinkertaisintakaan asiaa. Koko Venäjällä tarkastettiin vaivaiset satasten tuhatta taloutta eikä sittenkään kyetty antamaan perusteellista ohjelmaa, turvaamaan toimeenpanijoiksi päteviä tilastotoimitsijoita eikä edes noudattamaan yhtäläisesti kaikkialla tuota yhtenäistä vajanaistakaan ohjelmaa!

Tarkastuksen yleiset yhteenvedot ovat tällaiset. Mainituissa neljässä kuvernementissa oli vuoden 1912 tammikuun 1 päivään mennessä eronnut maayhteisöstä ja saanut omistuskirjan 108.095 taloutta. „Omistuskirjan haltijain” yleismäärästä, joka tällä kertaa kohoaa Venäjällä kaiketi kahteen miljoonaan talouteen (12—13 miljoonaa käsittävästä talouksien kokonaisuudesta), on siis tarkastettu vain noin kahdeskymmenes osa. Tietysti tällainenkin tarkastus voi olla arvokas, jos se on vain suoritettu tunnollisesti, t.s. jos sitä eivät suorita venäläiset virkamiehet, jos sitä ei suoriteta Venäjällä vallitsevissa poliittisissa oloissa.

Toista *sataa* tuhatta taloutta käsittävästä „omistuskirjan haltijain” määrästä 27.588 taloutta, s.o. *enemmän kuin neljäs osa* (25,5%), oli myynyt maansa. Tämä maansa myyneiden omistuskirjan saaneiden äärettömän suuri prosenttiluku osoittaa heti, että paljon puhuttu maan „yksityisomistus” on meillä Venäjällä ensi kädessä keino, jonka avulla talonpojat *vapautetaan* maasta. Tosiaankin, niiden omistuskirjan saaneiden joukossa, jotka ovat myyneet maansa, on yli *kymmenen tuhatta* (10.380) sellaista taloutta, jotka *eivät* lainkaan harjoittaneet maataloutta. Vanha, puolittain keskiaikainen yhteisö sitoi heitä keinotekoisesti maahan. Sosialidemokraattien vaatimus — on myönnettävä oikeus erota vapaasti yhteisöstä — oli ainoa oikea vaatimus: vain tämä vaatimus olisi voinut turvata ilman poliisiviranomaisten, maapiiri-päällikköjen ja muiden herttaisten „esimiesten” asiaanpuutumista talonpojille sen, mitä kapitalistinen yhteiskunta-elämä pakottavasti vaatii. Ei pidä sitoa maahan ja on typerääkin sitoa maahan sitä, jolle taloudenhoito on ylivoimaista.

Jos omistuskirjan haltijain talouksien lukumäärä koko Venäjän mitassa nousee 2 miljoonaan, niin edellä mainitut tiedot panevat ajattelemaan, että niistä *noin 200.000 taloutta* on myynyt maansa heti, harjoittamatta lainkaan maanviljelystä. „Yksityisomistus” heitti heti paikalla satoja tuhansia nimellisiä maanviljelijöitä pois maaseudulta! Siitä, mihin hintaan (nähtävästi polkuhintaan) tämä köyhälistö on myynyt maansa, eivät sisäasiain ministeriön tilastot mainitse halaistua sanaa. On sekin tilastointia!

Mitkä syyt ovat pakottaneet omistuskirjan saaneet maanviljelijät myymään maansa? 17.260 tällaisesta omistuskirjan

haltijasta vain 1.791, s.o. aivan mitättömän pieni osa, on myynyt maansa tarkoituksenaan taloutensa parantaminen tai uusien maapalstojen ostaminen. Koko muu joukko on myynyt maansa sen tähden, että se *ei ole voinut* saada elatustaan maasta: 4.117 taloutta on myynyt maansa ja muutannut Siperiaan; 768 on myynyt maansa ja siirtynyt harjoittamaan muita elinkeinoja; 5.614 on myynyt puutteen pakottamana, „juopottelun” (kruunun tilastotoimitsijoiden mielestä!) ja katovuosien takia; 2.498 on myynyt siksi, kun on sairas, vanha tai yksinäinen; 2.472 „muiden” syiden vuoksi.

Vilpilliset tilastotieteilijät koettavat esittää vain 5.614 taloutta „todella maansa menettäneeksi”! Tämä on tietysti sellainen viheliäinen konsti, johon turvautuvat ne, joiden on käsketty huutaa hurraata. Valtaosa maataan myyvistä, kuten näimme, todellisuudessa menettää maansa ja joutuu perikatoon. Eiväthän maataan suotta myy etupäässä vähämaiset talonpojat: sen tunnustaa jopa virallinenkin tilastointi, karttaen tietysti esittämästä täsmällisiä ja täydellisiä tietoja. Surkeaa tilastointia...

27.588 maata myyneestä omistuskirjan haltijasta runsaasti puolet (14.182) on myynyt *kaiken* maansa, muut osan siitä. Maan ostajia on ollut 19.472. Ostajain lukumäärän vertaaminen myyjäin lukumäärään osoittaa selvästi, että on käynnissä maiden kasautuminen, maiden keskittyminen *pienemmän* ihmisryhmän käsiin. Köyhälistö myy, rikkaat ostavat. Turhia ovat kruunun pännänpöyrittäjäin yritykset lieventää tätä tosiasiaa.

Stavropolin kuvernementissa on myynyt maansa 14.282 omistuskirjan haltijaa ja maat on ostanut 7.489 henkilöä. Näistä 3.290 on ostanut *enemmän kuin 15 desjatiinaa*, siinä luvussa 580 isäntää osti 50—100 desjatiinaa, 85 isäntää 100—500 desjatiinaa, ja 7 oli sellaista, joista kukin osti 500—1.000 desjatiinaa. Samaran kuvernementin Nikolajevskin ujestissa 142 henkilöä osti 50—100 desjatiinaa, 102 isäntää osti 100—500 desj. ja 2 henkeä 500—1.000 desjatiinaa kumpikin.

Permin kuvernementissa 201 henkilöä on ostanut maata tekemällä kahdet tai useammat maankaupat, Stavropolin kuvernementissa 2.957, joista 562 on tehnyt 5—9 maankaupat ja 168 jopa *kymmenet* kaupat ja *vieläkin useammat!*

Maan keskittyminen on käynnissä hyvin suurissa mitoissa. Näimme havainnollisesti, kuinka viheliäisiä, järjettömiä ja taantumuksellisia ovat kaikki yritykset rajoittaa maiden kauppavaihdon piiriin joutumista, nuo III Duuman ja hallituksen toimeenpanemat yritykset, joita „liberaaliset” *virkamiehet* kadettipuolueen ominaisuudessa puolustelevat. Missään ei tule niin selvästi ilmi kadettien vanhoillisuus ja virkamiehistöille ominainen tylsyys kuin talonpoikain maiden kauppavaihdon piiriin joutumista vastustavien „toimenpiteiden” puolustelussa.

Talonpoika ei myy maata, ellei hän kärsi äärimmäistä puutetta. Kun hänen oikeuttaan koetetaan rajoittaa, niin se on katalaa kieräilyä ja siten vain *tehdään* maanmyynnin ehdot talonpojalle *huonommiksi*, sillä elämä kiertää aina tuhansilla konsteilla tuollaiset rajoitukset.

Narodnikit, jotka eivät käsitä sitä, että maiden joutuminen kauppavaihdon piiriin on kapitalismin oloissa kiertämätöntä, ovat paljon suuremmassa määrässä demokraattisella kannalla vaatiessaan maan yksityisomistuksen hävittämistä. Vain tomppelit voivat pitää tällaista hävittämistä sosialistisena toimenpiteenä. Siinä ei ole kerrassaan mitään sosialistista. Englannissa, eräässä kaikkein kehittyneimmistä kapitalistisista maista, farmarit (vuokraajakapitalistit) hoitavat taloutta vierailta, landlordeille (suurtilanherroille) kuuluvilla mailla. Jos nämä maat kuuluisivat valtiolle, niin kapitalismi kehittyisi maanviljelyksessä vieläkin laajemmin ja vapaammin. Ei olisi tilanherran asettamia esteitä. Ei tarvitsisi ottaa tuotannolta niitä pääomia, jotka sijoitetaan maan ostoon. Maiden mobilisaatio, niiden saataminen kauppavaihdon piiriin, kävisi *vieläkin helpommin*, koska maan siirtyminen käsistä toisiin tapahtuisi vapaammin, yksinkertaisemmin ja halvemmalla.

Mitä köyhempi on maa, mitä raskaammin sitä painaa ja kuristaa maaorjuudellisen suurmaanomistuksen sorto, sitä tinkimättömämmän välttämätöntä (kapitalismin *kehityksen* ja tuotantovoimien kasvun kannalta) on maan yksityisomistuksen hävittäminen, maan täysin vapaa kauppavaihdon piiriin saattaminen sekä vanhan pinttyneisyyden ja seisaus-tilan hävittäminen maanviljelyksessä.

Mutta meillä stolypinilainen maalainsäädäntö ei ole ainoastaan pelastamatta talonpoikia taloudelliselta häviöltä

ja heidän maitaan kauppavaihdon piiriin joutumiselta, vaan se tekee tämän taloudelliseen häviöön joutumisen 100 kertaa kärkevämmäksi ja talonpoikain aseman entistä raskaammaksi (monin verroin raskaammaksi kuin on kapitalismin „yleinen” taso), se pakottaa heidät suostumaan myymään maansa huonommilla ehdoilla.

„*Rabotshaja Pravda*” № 12,
heinäkuun 26 pntä 1918
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „*Rabotshaja Pravda*” lehden
tekstin mukaan
